

Arrest

nr. 229 905 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2019 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw A..S., die over een geldige Belgische verblijfsvergunning beschikt.

1.2. Op 4 juli 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

naam en voornaam: [I.K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker licht het middel als volgt toe:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 04.07.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Zie o.m. R.v.St. nr. 46.663. 25 maart 1994, Rev.dr.étr. 1994, afl. 78, 168-170; R.v.St. nr 40.061. 28 juli 1992, R.A.C.E. 1992, z.p.; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998, onuit. Zie tevens P. VAN ORSITOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandeling”.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 4 juli 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker geen visum of visumvervangend document heeft;*
- dat verzoekers intentie om wettelijk samen te wonen met zijn partner hem geen verblijf verschaft;*
- dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;*

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat verzoeker in Italië verblijfsgerechtigd is, en bijgevolg helemaal niet visumplichtig is voor België. Dat verwerende partij hiervan duidelijk op de hoogte is, doch met geen enkel woord heeft van gezegd.

Dat een vreemdeling die in een ander EU land verblijfsgerechtigd is, in een andere EU lidstaat geen visum nodig heeft er recht heeft om te verblijven en dit gedurende 3 opeenvolgende maanden.

Dat verwerende partij op geen enkele wijze hierover wat gemeld heeft, terwijl nochtans de gemeente (lees: districtshuis Merksem) een kopie genomen heeft van zijn Italiaanse verblijfstitel en in het kader van de gegevensuitwisseling tussen gemeenten en DVZ Brussel deze gegevens eveneens aanwezig moeten zijn in het administratief dossier van verzoeker, zodat verwerende partij er kennis van heeft om minstens van had moeten hebben.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM en met de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur van de redelijkheid en de zorgvuldigheid..

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betref, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering waaruit blijkt dat een beoordeling en afweging werd gemaakt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met verzoekers samenwoning met zijn voorgehouden partner.

Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker, die weliswaar beweert dat de motivering niet afdoende is maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengt, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel aan, hetgeen wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt en dat tevens geschonden wordt geacht.

Verzoeker voert aan dat hij verblijfsgerechtigd is in Italië, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is en dat een vreemdeling die in een andere EU-lidstaat verblijfsgerechtigd is, geen visum meer nodig heeft om in andere EU-lidstaat te verblijven voor een periode van drie maanden. Hij preciseert dat het district Merksem een kopie heeft genomen van zijn Italiaanse verblijfstitel en dat in het kader van de gegevensuitwisseling tussen gemeenten en de Dienst Vreemdelingenzaken deze gegevens eveneens aanwezig moeten zijn in zijn administratief dossier.

2.4. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker stelt over een verblijfsrecht te beschikken in Italië, waarvan de verwerende partij op de hoogte zou moeten zijn, nu dat document zich bij de gemeente zou bevinden. Uit het administratief dossier blijkt geen enkel document dat wijst op een verblijfsrecht in Italië. De gemeente heeft inderdaad documenten overgemaakt die zich ook in het administratief dossier bevinden, doch bij die documenten bevond zich geen kopie van een verblijfsrecht in Italië. De kopie gevoegd bij het verzoekschrift werd voor het eerst bijgevoegd bij de bestreden beslissing. Het kwam aan verzoeker toe om zijn verblijfskaart ook te tonen aan de gemeente, wat niet blijkt in casu.”

2.5. Bij nazicht blijkt dat er zich in het administratief dossier inderdaad geen kopie bevindt van verzoekers Italiaanse verblijfstitel. In het administratief dossier bevindt zich evenwel een vraag om informatie van 27 mei 2019, in het kader van een relatie-onderzoek, van het district Merksem van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit stuk wordt vermeld *“Meneer zijn geboortedatum op zijn EVK van Italië komt niet overeen met zijn paspoort”*.

Hieruit blijkt, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, dat verzoeker wel degelijk zijn verblijfstitel aan het district Merksem heeft laten zien. In het administratief dossier bevond zich voor het nemen van de bestreden beslissing aldus een aanwijzing dat verzoeker een Italiaanse verblijfstitel heeft.

Uit de loutere vermelding dat *“zijn geboortedatum op zijn EVK van Italië (...) niet overeen[komt] met zijn paspoort”* kan niet worden afgeleid dat deze Italiaanse verblijfstitel niet meer geldig zou zijn noch dat de diensten van de stad Antwerpen de EVK van Italië van valsheid betichtten. Ook de verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik en op geen enkele wijze de valsheid van de Italiaanse verblijfstitel aan de orde gesteld.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze aanwijzing dat verzoeker in het bezit is van een Italiaanse verblijfstitel. In een interne nota van 4 juli 2019 wordt enkel gesteld *“geen visum”*, maar wordt niets vermeld over de aanwezigheid van een eventueel visumvervangend verblijfsdocument, gelet op de aanwijzing in het administratief dossier dat verzoeker over een Italiaanse verblijfstitel beschikt.

Ook uit het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet beschikt een geldig visumvervangend verblijfsdocument, blijkt niet dat deze aanwijzing in die beoordeling werd betrokken.

Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden in het standpunt dat de bestreden beslissing op dit punt niet met de nodige zorgvuldigheid is tot stand gekomen.

De verwerende partij maakt op 17 oktober 2019 stukken over, verwijzend naar de beschikking van 2 oktober 2019. Deze stukken hebben betrekking op de beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister, genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 4 september 2017, het verslag van het interview van verzoeker en zijn voorgehouden partner, afgenomen door de dienst schijnrelaties op 28 juni 2019 en het advies van het openbaar ministerie inzake artikel 1476quater van het burgerlijk wetboek van 2 september 2018. De verwerende partij wijst er in haar nota zelf op dat *“De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de elementen waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van de beslissing.”* In casu dateren deze stukken van na de bestreden beslissing en kan de Raad er om die reden in het kader van zijn wettigheidstoezicht, met name de beoordeling ten gronde van het beroep, geen rekening mee houden. De verwerende partij licht deze stukken overigens nergens verder toe. Ter terechtzitting beperkt de verwerende partij zich tot een verwijzing naar wat werd uiteengezet in haar nota.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en geeft aanleiding de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verweernota laat niet toe anderszins te besluiten.

Een verdere bespreking van de overige onderdelen van het middel of van het tweede middel dringt zich dan ook niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES